

Kelemen Lajos
SZŐLŐPARABOLA

*„Mit kellett volna még
 tennem szőlőmmel”
 (Iz5, 1-7)*

Dicsérhetünk, te
 e szőlőskertet
 mindig is oly végtelen odaadással
 metszeted és gyomláltad -
 akik mérnek,
 s még elbizonytalanítanak,
 előttük ez igazol;
 érik szerte a nap alatt, eleven végre
 csak a jó -
 aztán később mégis, ha körbenézel,
 borzadva veszed észre:
 a csupasz karók közt egyszerre
 mennyi nyakigláb dudva;
 bent szapora
 televénye a bűnnek; a baj
 vette birtokba tulajdonod, s látván:
 mint durvul,
 tétlen ugyan ma sem vagy -
 annál inkább kétkedő.

SÍRÁSUNK IS

Fogyatkozik, merül alá éjt-nap
 e tiikából hámló
 arany-jelen.

S ki élte,
 egykor drága darabkája, eldől
 a fölszínén magában;
 tompa hant. S viszi hamar a folyamat,
 átveszi a túl.

S míg bont, összevon -
 sírásunk is az elemek közt elsimul

Csak a hiány itt fenn, a csupált
 való! - amint kínos
 könnyűségével
 győzködünk.

Ács József
KINCSES LÁDIKA

ahogy megállt, akár egy fiatal őzike
 és szőke haját kibontotta tétován
 még sorsfordító tapasztalások előtt
 kíváncsian
 „Ki lakik ebben a
 különös házban?”
 ó kedvesem
 ha tudnád hová zörgetsz te be
 kire árasztod gyanútlanul
 még a szenvedésen innen
 tejfehér fényed!
 hogyan palástoljam rezzenéstelen arccal
 megrendülésem?
 felismered-e
 kik ülnek idebenn
 s hogy miféle ház ez?
 szép ez a kíváncsi szempár
 de amit nem tudsz
 vajon vágyod-e?
 ha ugyan valóban kályhám tüze vonzott
 kívánnám hogy maradj
 de akkor is fuss, fuss
 inadszakadtából innen el

Nemzeti dal.

Galpro, magyar, ^{hisz a harag!} ~~most vagy joha!~~
Itt az itt, most vagy joha!
Rabok legyint vagy rabadok?
Er a rëndés, vátapscator! -
A magyarok ifjen ére
Efrükünk,
Efrükünk, hogy rabok tovább
Nem lesünk.

Rabok v. Gunk mi. tan. igaz
Kärhorottak vsapáink,
Kik fra adon éltek haltak,
Srogaföthen nem nyughatnak.
A magyarok :/:

Szonnai bitang ember,
Ki most, ha kell, halni nem mer,
Kinek a végébb rongy élte,
Kint a hara becsü len.
/:

Finyesebb a lárnánál a kard,
Jobban íkesít a kard,
Ei mi még is lárnót hordunk!
Ide veld, régi kardunk!
:/:

A magyar nér megint réj lesz,
Mélis régi nagy híriker,
Kik is kender e prúradok,
Lemofus, apalúratos.
:/:

Hol finjaint domborítanak,
Unokáink leborítanak,
Es áldó inástág mellett.
Mondják el pent neveinket.
:/: Petőfi-sándor